

Sygn. akt III KK 427/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Piotr Hofmański

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 27 stycznia 2014 r.

sprawy **S. Ł. S.**,

skazanego z art. 278 § 1 i in. k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w R. z dnia 18 czerwca 2013 r., sygn. akt V Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w G. z dnia 6 lutego 2013 r.,
sygn. akt II K [...]

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,
2. obciążyć kosztami postępowania kasacyjnego skazanego
S. Ł. S.

UZASADNIENIE

W kasacji zarzucono rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 433 § 2 w zw. z art. 438 pkt 1 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach zarzutu apelacji dotyczącego obrazu prawa materialnego, a to art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 1 k.k. polegającej na przyjęciu, że oskarżony jednym czynem popełnił przestępstwo na szkodę A. „[...]” i K. O.;
- art. 433 § 2 w zw. z art. 458 w zw. z art. 6 w zw. z art. 167 w zw. z art. 170 § 1 k.p.k., poprzez nierozpoznanie sprawy w granicach zarzutu apelacji dotyczącego niezasadnego oddalenia wniosku obrońcy o dopuszczenie dowodu z uzupełniających zeznań świadków B. i K. X. na okoliczność, czy w dacie zdarzenia S. X. pozostawał w ciągu alkoholowym.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zarzuty kasacji okazały się być bezzasadne w stopniu oczywistym.

Pierwszy z zarzutów kasacji jest całkowicie chybiony. Czyn zarzucony w pkt III aktu oskarżenia, został skazanemu przypisany z tą korektą, że wartość skradzionego mienia wynosiła 495 zł. Składające się na ten czyn zachowanie skazanego, mające miejsce w okresie od 27 maja do 30 maja 2012 roku, a polegające na kradzieży 33 m przewodu elektrycznego na szkodę A. „[...]” i K. O., zostały uznane za jeden czyn, popełniony na szkodę tych dwóch pokrzywdzonych. Myli się skarżący twierdząc, że zachowanie to, jako popełnione na szkodę dwóch podmiotów, winny być potraktowane jako dwa odrębne czyny. Z rozważań Sądu Rejonowego (zob. s. 13 uzasadnienia wyroku SR) wynika jednoznacznie zwartość czasowa i miejscowa zachowania skazanego, a ponadto jednolity przedmiot czynności wykonawczej, którym był przewód elektryczny, stanowiący w części element instalacji elektrycznej będącej własnością A. „[...]”, a w części element instalacji należącej do K. O.. Wielość osób pokrzywdzonych w takiej sytuacji nie uprawnia do dzielenia jednego czynu w znaczeniu naturalnym na dwa odrębne

przedmioty karnoprawnego osądu (zob. wyrok SN z 4 stycznia 2006 r., IV KK 376/05, OSNwSK 2006, poz. 35; por. wyrok SN z 23 listopada 2005 r., IV KK 393/05, OSNwSK 2005, poz. 2163). W konsekwencji nie może być wątpliwości, że na wartość szkody wyrządzonej czynem zarzuconym w pkt III aktu oskarżenia, a którego opis skorygowano w pkt I wyroku Sądu Rejonowego, składa się suma szkód wyrządzonych A. „[...]” i K. O., a zatem wynosi ona 495 zł, czyniąc trafnym przyjęcie kwalifikacji z art. 278 § 1 k.k., a nie – jak by tego chciał skarżący - art. 119 § 1 k.w.

Również nietrafny okazał się zarzut nierzetelnej kontroli odwoławczej w zakresie zarzutu niezasadnego oddalenia wniosku o uzupełniające przesłuchanie świadków B. i K. X. na okoliczność, czy w dacie zdarzenia S. X. pozostawał w ciągu alkoholowym. Kontrola odwoławcza Sądu Okręgowego jest w tym zakresie wzorcowa – argumentacja na s. 4 uzasadnienia wyroku nie pozostawia wątpliwości, co do słuszności stanowiska Sądu Rejonowego, jest rzetelna i wnikliwa. Zresztą zarzut skarżącego jest w istocie jedynie powtórzeniem argumentów podniesionych w apelacji, które zostały przez Sąd odwoławczy trafnie i przekonująco odparte.

Z tych powodów, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.